

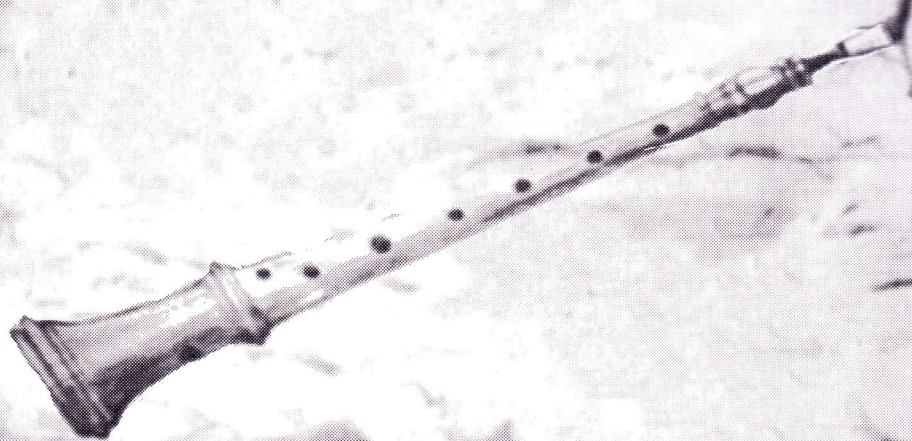
EL FARISTOL

Revista nº1 • any I • octubre 2000

Preu: **500** ptes.

Aliaga

96 365 41 60

Avenida de la Constitución, 146
46009 Valencia

retalls de premsa

Lunes, 24 de abril de 2000

Los secretarios piden expedientar al director del conservatorio

P. VARELA
VALENCIA
Los altos funcionarios de la corporación local valenciana, el

Salvador Chutia, por haber puesto en tela de juicio la actuación de uno de ellos en las oposiciones a la plaza de dolçainer, según ha podido conocer Levante-EMV.

Los secretarios presentaron el escrito formalmente a la alcaldesa hace unas semanas, debido a las declaraciones que realizó sobre el secretario de la citada oposición, Javier Vila, después de las oposiciones y calificar su actuación de «lucha de élites».

Los funcionarios del ayunta-

pàg 2 i 3

puntuaciones. E
opinión, porfirio d
uno de los dos op
ra presentar un r
oro-administrati
Las oposicione
ron entre finales
brero de este añ

pàg 4

II APLEC

FEDERACIÓ VALENCIANA

Dolçainer i Tabalet

pàg 7

tabalet

pàg 5

Als nens en ei
en llargues rengleres
coberts desfilaven de
darrere, els que porten
i els tendres acòlits, i

En mig de ga
iquan bé resplendien,
la Verge divina o el Sa
l com esclataven les ti
i Vito! cridava la gen

Al vespre, laur

pàg 6

les postisses

parlat d'elles! Les modestes postisses
bible en les nostres manifestacions
dansa" sense postisses, o un fandant
ator, folies, nanos, ... Les postisses
lansa per a identificar-la com a nostra,
colitzament rítmic, el qual fa que els
gràcies a la referència dels repics.

postisses autòctones, unes postisses
index de les cues i astes, els arcaïxents

Les postisses de la Font de la Fig
les galteres (cos) tenen un nervi que
des de les orelletes fins a la corba in
s'endinsa fins a una tercera part de l'a
a que puguen ajustar-se al dit, es rebaix
rematades lateralment de forma esp
de bec corbat cap avall.

El ramany sol ser (depèn de l'artes
i sis d'amollana i recollit des de nerfil

les carasses de Petrer

Són unes danses que es celebren a partir del segle
XVIII foren portades a Petrer per famílies de la Foia, de
Castalla i de Biar.

En l'actualitat eixen tots els diumenges i festius del
mes d'Octubre posteriors al dia 7, dia de la Mare de Déu
del Remei. L'espectacle ha sigut el veritable protagoni
sta de les carasses.

Per a donar l'avis que hi ha Carasses, a les dotze del
matí de cada dia de la Mare de Déu del Remei, les

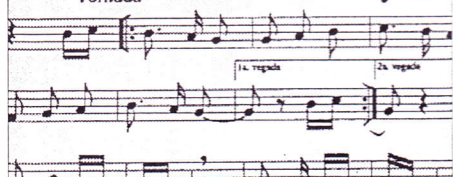
Les Carasses passen la vesprada fent vo
recorregut i fican-se amb les persones que tro
ten bromes, fan picades, representen algun nu
vegades fins crítica, molts homes es disfressen d
al contrari també se'n donen casos. Sempre par
ven atipada, i de tant colpegen el públic
espectador que és l'arma de guerra de la carassa
un joc de mentides, insinuacions, secrets, e
Carasses i el públic en què la carassa no ha
necessari de les danses més boniques i més

Dansa de les Carasses

Dansà

Tornada

Arrj. Elise

pàg 8

pàg 10

Carcaixent

De nou, salutacions, companys. Ahí va la segona
anda de partitures de ball de pals i planxes de
arcaixent (en total són vuit), continuaran semblant
algunes peces de bastonets de diferents llocs, però

Ap
l'arxi
res q
al ren
la llav
mesa
titura
més
quals
conti
Dom

pàg 12

premi de composició a Muro

El darrer 1 d'abril del 2000 es van donar a
conèixer els guanyadors del "1º PREMI DE

Vocal:
President de La Xafigà

la veu del poble

La dolçaina és l'instrument més característic de la
immensa cultura musical valenciana. Tan valuós com
ignorant al llarg dels anys: als apassionats d'aquest
instrument els doi l'escassetat de partitures i estudis
teòrics, els anys d'oblit. Un dels pioners en l'investigació
de la dolçaina fou el mestre Xavier Richart, qui va obrir un
camí que altres decidiren seguir: estudis i mètodes

pàg 13

ball de les vetes

pàg 14

Diuen que els balls de vetes sempre representen
l'acció de teixir, però a Sueca, el ball es representava
cada 7 i 8 de setembre, per homes vestits de blanc
i amb faldons, amb una trena feta de vetes de colors
al cap, i una espècie de banda que travessava de
muscle a cintura, també feta de veta de color.

La veritat és que li veig poca representació gue
rera al ball, no obstant, i sempre segons els estesos,

Hi ha mol
de distintes
conegut cor
trepidant a
meu poble.
vete
sens
act
com

pàg 15

passatemps

L'encreuat

Passatemp
per Mond

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

Edita: FEDERACIÓ VALENCIANA
DOLÇAINERS I TABALETES
Redacció:
SALVADOR LAMOLDA
DANIEL MIQUEL
ANTONI ASUNCIÓN
Disseny i Maquetació
GRÀFIQUES MOLÍ
Portada:
(P) SALVADOR LAMOLDA.
fedvaldoltab@ctv.es

retalls de premsa

Lunes, 24 de abril de 2000

Los secretarios piden expedientar al director del conservatorio

P. VAREA

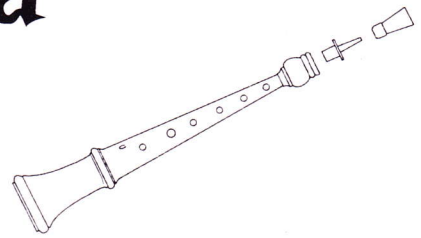
VALENCIA

Los altos funcionarios de la corporación local valenciana, el secretario general y los demás secretarios han solicitado por escrito a la alcaldesa, Rita Barberá, que abra un expediente sancionador al director del conservatorio municipal José Iturbi,

Salvador Chuliá, por haber puesto en tela de juicio la actuación de uno de ellos en las oposiciones a la plaza de *dolçaina*, según ha podido conocer Levante-EMV.

Los secretarios presentaron el escrito formalmente a la alcaldesa hace unas semanas, debido a las declaraciones que realizó sobre el secretario de la citada oposición, Javier Vila, después de las oposiciones y calificar su actuación de «falta de ética».

Los funcionarios del ayuntamiento salen con su petición en defensa de quien ocupó la plaza de secretario del tribunal y quien después de la votación de cada uno de los miembros del tribunal advirtió de la disparidad de las

puntuaciones. Ello, según su opinión, podría dar lugar a que uno de los dos opositores pudiera presentar un recurso contencioso-administrativo.

Las oposiciones se celebraron entre finales de enero y febrero de este año, rodeadas de una gran polémica por las presiones recibidas por uno de los opositores, el director del conservatorio y otros miembros del tribunal. El ayuntamiento eludió entrar a investigar los hechos.

Uno de los dos opositores renuncia a lograr la plaza en la tercera y última prueba

Cuatro miembros del tribunal de «dolçaina» dimiten por amenazas de muerte y anomalías

PACO VAREA

VALENCIA

Cuatro de los nueve miembros del tribunal de la oposición para cubrir la plaza de profesor de *dolçaina* del Conservatorio José Iturbi del Ayuntamiento de Valencia han dimitido en los últimos días. Los motivos expuestos han sido los de estar en contra del procedimiento utilizado por el presidente del mismo, el concejal de Educación Emilio del Toro, y ante presuntas irregularidades, que ayer negó el propio concejal.

Además, uno de los cuatro dimisionarios, el director del conservatorio, Salvador Chuliá, dejó su puesto en el tribunal tras haber sido objeto de ataques a propiedades suyas, como la rotura de lunas de su vehículo privado, y amenazas de muerte por teléfono y correo, en las cuales se llegaban a meter con él y su familia.

Este periódico ha podido saber que Chuliá, al descolgar el teléfono a altas horas de la madrugada, escuchaba el sonido del tradicional instrumento de música popular valenciano y después se producían las amenazas y llamamientos para que él se decantara por uno de los dos opositores. El director del conservatorio está fuera de la ciudad y ha sido imposible hablar con él.

Otra de las acciones que el grupo de desconocidos ha hecho es enviar a varios miem-

Uno de los dos opositores, en la prueba práctica. F. MONTENEGRO

bro del tribunal cartas con un dibujo de un hombre cuya cara es la del director del Conservatorio con frases obscenas.

Otro de los que al parecer han recibido más amenazas es uno de los dos opositores, precisamente el que iba primero en la puntuación parcial, y ése ha sido el motivo de presentar su renuncia para opositar, como hizo el pasado lunes. El que se ha retirado es, según distintas fuentes, Vicente Balaguer, y el otro aspirante, que continuó y terminó las sesiones, es el profesor interino del conservatorio de *dolçaina* desde hace diez años, Xavier Richart.

Emilio del Toro afirmó ayer que, ante la sorpresa de los

miembros del tribunal, el pasado lunes «uno de los dos opositores, el hombre mayor, cuando iba a realizar la tercera sesión de la oposición ante una hipotética alumna se volvió de cara al tribunal e hizo pública su renuncia a intentar ganar la plaza. En ese momento, quiso entregar un escrito, que me negué a recibir como también lo hizo el secretario y le indicamos el sistema habitual de acudir al registro general del ayuntamiento para entregarlo aunque, eso sí, en el acta se hizo constar la renuncia». Otras fuentes también han confirmado los hechos pero desconocían los motivos de la dimisión de cuatro de los nueve

miembros así como de otros extremos. Una de las primeras irregularidades puede ser la presencia de público en la primera de las pruebas, la práctica, cuyos asistentes incluso jalearon a uno y a otro, según sus preferencias, nada más terminar sus intervenciones, entre ellos algunos alumnos del conservatorio. El secretario del tribunal tuvo que llamarles la atención.

El propio edil, presidente del tribunal, reconoció ayer la delicada situación por la cual ha atravesado la oposición a *dolçaina*, la primera realizada del tradicional instrumento, ya que hasta ahora dependía del área de oboe, y también el hecho de que los cuatro suplentes de los dimisionarios tampoco se presentaron a la siguiente prueba. Toro comentó: «Como éramos mayoría continuamos la celebración de las sesiones de la oposición y el pasado lunes celebramos la última de las jornadas. Cada uno de los miembros del tribunal es libre de continuar o no. Es un asunto delicado y no quisiera comentar nada más.» Preguntado sobre si va a iniciar algún tipo de investigación para esclarecer todos esos hechos, el concejal de Educación comentó que «no, porque lo normal es denunciar las amenazas a la policía» y sobre la marcha de cuatro integrantes aclaró que «es una decisión personal y legal».

La federación del instrumento tradicional valenciano se felicita de que Richart logre la plaza

El PSOE se une al PP y no pedirá investigar las amenazas al tribunal de «dolçaina»

LEVANTE-EMV

VALENCIA

El grupo socialista del Ayuntamiento de Valencia ha decidido no solicitar la apertura de una comisión de investigación para depurar responsabilidades sobre todo lo acaecido en el tribunal de oposición a profesor de *dolçaina* del conservatorio José Iturbi de Valencia, según afirmó ayer la concejal y miembro del tribunal, Consuelo Orlas.

Con esa decisión, el grupo socialista se suma al equipo de gobierno del PP al no emprender acción alguna para averiguar quién o quiénes han vertido amenazas telefónicas y ataque contra bienes del director del conservatorio obligándole a dimitir del tribunal, otras más sobre otros

miembros e incluso intimidaciones a uno de los dos opositores al terminar el segundo ejercicio, tal como refleja en su carta de renuncia a seguir en la oposición.

Además, tampoco se suman los socialistas para saber por qué varios miembros del tribunal realizaron puntuaciones dispares a los dos opositores al acabar el segundo ejercicio, el de la defensa oral de la memoria, que originó la advertencia del secretario del tribunal ante la posibilidad de que hubiera una denuncia.

Orlas comentó: «No tiene sentido alguno que el ayuntamiento abra una investigación porque las pruebas de la oposición se han desarrollado con toda normalidad. Lo sucedido ha sido alrededor de las pruebas y quien

lo haya recibido [las amenazas u otros ataques] debe denunciarlo en la policía y ellos investigar». La edil socialista asistió a la constitución del tribunal y solo fue a la última de las pruebas celebrada el pasado lunes. Ella no asistió a la segunda, en la cual se desencadenaron los hechos.

El presidente del tribunal y edil de Educación, Emilio del Toro, volvió a reafirmarse en su negativa a investigar: «El tribunal está para valorar a unos y a otros en las pruebas, pero no es su competencia ponerse a investigar si ha habido amenazas o no. Eso es cuestión de que quien las haya tenido lo denuncie al juzgado o a la policía».

Con sus afirmaciones deja solo al director del conservatorio, fuera

de Valencia estos días, que ha sido el principal perjudicado junto al jefe de estudios del citado centro José Iturbi y otros profesores.

Por su parte, la Federación de Dolçaina ha mostrado su satisfacción porque Xavier Richart ha logrado la plaza de profesor de *dolçaina* en el conservatorio municipal de Valencia. Su presidente, Francisco Miguel Vicedo, afirmó: «Consideramos normal que haya ganado la plaza, porque llevaba 10 años de profesor en el conservatorio. Hemos luchado muchos años para que la "dolçaina" tenga un reconocimiento académico y es la primera vez que lo tiene».

Todo indica que se quiera dar carpetazo a las circunstancias ocurridas alrededor de la oposi-

Consuelo Orlas.

ción que han incidido directamente en el desarrollo de la oposición. Cuatro de los miembros titulares dimitieron y a ellos les siguieron tres suplentes, y posteriormente uno de los dos opositores, Vicente Balaguer, renunció a hacer la tercera prueba.

Viernes, 3 de marzo de 2000

COMUNIDAD VALENCIANA

Leva

El secretario les advirtió que había demasiada diferencia entre las notas dadas a los aspirantes

Tres miembros del tribunal de «dolçaina» se fueron tras un aviso sobre su puntuación

Tres de los cuatro miembros del tribunal de la oposición para ocupar la plaza de profesor de «dolçaina» presentaron la renuncia el 24 de febrero, al igual que otros suplentes, que lo hicieron solidarizándose con ellos, por el ambiente de terror creado en torno a la

selección y las amenazas al director del conservatorio. La renuncia tuvo lugar también a los pocos días de la segunda prueba, en la que el secretario les hizo ver que algunos de los miembros estaban puntuando con demasiada diferencia a los dos aspirantes.

PACO VAREA

VALENCIA

Tres de los cuatro integrantes del tribunal de la oposición a la plaza de profesor de *dolçaina* del conservatorio municipal José Iturbi de Valencia formalizaron su renuncia días después de la celebración del segundo ejercicio, el 24 de febrero, y tras meditar las consideraciones que el secretario del tribunal les realizó sobre las puntuaciones descompensadas otorgadas a los dos únicos opositores, según ha podido conocer Levante-EMV. La causa oficial argumentada en sus escritos fueron motivos personales en los tres casos.

Este periódico ha sabido que los componentes del tribunal fueron advertidos de que la diferencia de puntuación tan notoria podría dar lugar a que uno de los dos opositores —que ya pugna por hacer 10 años por lograr la plaza de interino en la bolsa de trabajo—

LA OPOSICIÓN DE «DOLÇAINA»

Los aspirantes

▲ **XAVIER RICHART**. Profesor interino desde 1990 de *dolçaina* en el Conservatorio de Valencia. Estudios de flauta.

▲ **VICENTE BALAGUER**. Inspector de la Orquesta de Valencia. Tíjulado en saxofón.

El tribunal

Las bases para la plaza se aprueban el 24 de abril de 1998 y los integrantes del tribunal reciben el

visto bueno el 16 de octubre de ese año. Las pruebas se inician el 24 de enero de 2000.

● **Presidente**: Emilio del Toro, concejal delegado de Educación.

● **Secretario suplente**: Francisco Javier Vila.

● **Vocal titular**: Consuelo Orlas, concejala del grupo socialista.

● **Titular**: Salvador Chuliá, director del Conservatorio José Iturbi.

● **Titular**: Salvador Pelejero, prof. música, especialidad percusión.

● **Titular**: Juan Pons, prof. música y jefe de estudios del José Iturbi.

● **Titular**: Antonio Edo, profesor de música.

● **Titular**: Juan Beltrán, representante de la Generalitat y especialista de clarinete.

● **Titular**: Enrique Perona, profesor de música con especialidad de percusión.

La cronología

24 enero	1 febrero	18 febrero	24 febrero	28 febrero
Primera prueba	Segunda prueba	Segunda prueba		

Davant d'aquests articles, que suposem que d'una manera o altra ja vos hauran arribat, pensem que la Federació no deu pronunciar-se en tant en quant cadascú tindrà la seua interpretació i la seua pròpia opinió, però pensem que deguem aclarir alguns punts:

- Que la Federació, en el seu dia, es posà en contacte amb el Tribunal per oferir la col·laboració que el mateix estimés oportuna.

- Que lamenta com s'han produït els fets que han estat publicats, que no fan altra cosa que embrutar el nom de la dolçaina, ja poc o gens reconeguda per les institucions.

- Que les paraules de Francesc Vicedo no han estat correctament interpretades, ja que la Federació ha mostrat la seua satisfacció no pel nomenament d'un o altre aspirant, sinó pel simple fet de convocar la plaça de professor de dolçaina.

II APLEC

FEDERACIÓ VALENCIANA

De Dolçainer i Tabaleters Petrer 28 i 29 d'octubre de 2000

DISSABTE **28** D'OCTUBRE

22'30 h.

Concert al Teatre Municipal Cervantes amb la participació dels grups:

- Rafa i Fernando (Valladolid)
- La Cordeta d'Alcoi
- Colla de Dolçainers i Tabaleters: "El Terròs de Petrer"

DIUMENGE **29** D'OCTUBRE

8 - 8'30 h.

Recepció dels grups a l'Aparcament de la Rambla.

9'00 h.

Diana pels diferents barris de Petrer.

10'00 h.

Esmorzar a les associacions dels barris.

11'30 h.

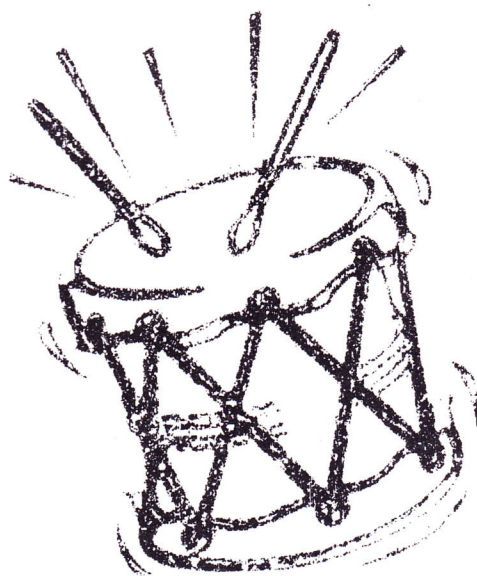
Passacarrer pel centre del poble.

13'30 h.

Dinar de germanor a la llar dels jubilats.

16'30 h.

Acte de cloenda de l'Aplec amb un passacarrer pels recorreguts de les carasses on participaran els grups de la federació. Al finalitzar aquest s'interpretarà la dansa de les carasses.

lo tabalet

Febrós, ple de basques, un pobre "agüelet"
del llit mig alçant-se, li dia a son net:
-Se fa ja tot negre;
tinc por i tinc fred:
repica l'alegre
festiu tabalet.

Com tu, fill meu, era: vuit anys jo tenia;
mon pare -isant home!- me va dir un dia:
-Avui vull donar-te mon únic tresor.
I al coll me penjava -iquin goig i alegria!-
aqueix que enyore tabal d'argent i or.

Prenguí les baquetes amb mans tremoloses;
així que feriren la caixa dubtoses,
l'alegre redoble sonà, i llancí un crit:
iQuan bé repicaven les notes joioses!
Millor repicava mon cor dins del pit.

Repics d'esperança, de glòria i de festa,
ompliu, ompliu sempre mon cor i ma testa
iSoneu a la vora del meu trist capçal!
iSol bé que desitge! iSol goig que ja em resta!
Sigueu de mon trànsit la marxa triomfal.

Vestit tot de pana, i amb pas curt i noble,
davant de mi anava l'altiu dolçainer;
quan prop, fent la via, ja estàvem del poble,
soltava jo als aires l'alegre redoble,
i eixia al encontre l'estol bullanguer.

Les dones cridaven, lladraven el gossos;
al fi, la dolçaina, de tons clamorosos,
les purnes llançava que inflamen els cors.
iQuin goig quan creuàvem, triomfants i gloriosos,
la plaça enramada de murta i de flors.

La gent, icom omplia balcons i finestres!
iQuants passos ballaven, seguint als seus mestres,
de flocs plens i randes, les vius tornejants!
il que muixerangues formaven tan destres,
als muscles dels joves muntant els infants!.

Rumbosos clavaris -Deu paga estes obres,-
bescuits repartien als rics com als pobres;
a vol les campanes sonaven arreu;
i en mig aixecant-se de dos canelobres,
sortia del temple pausada la Creu.

Als nens en els braços alçaven les mares:
en llargues rengleres formats els confreres,
coberts desfilaven de negres ringots;
darrere, els que porten la llei en les vares,
i els tendres acòlits, i els vells sacerdots.

En mig de garlandes, de lliris i roses,
iquan bé resplendien, en andes llustroses,
la Verge divina o el Sant titular!
I com esclataven les traques rabioses,
i iVito! cridava la gent al passar.

Al vespre, ique falles! iquins balls! ique alegria!
Mesclant llum i fosca, ajuntant nit i dia,
per l'aire volava xiulant el coet;
el món tremolava, el cel s'encenia,
i ni un punt parava el meu tabalet.

Repica, repica, repica sense treua,
mon net; és mà glòria la música teua;
morí mon pare: itambé el teu morí!
Fill meu, en les teues venes renaix la sang meua:
repica sense treua, repica sense fi.

Repica, i mai paren els teus grats redobles;
encenguen alegres en tots els cors nobles
el sant entusiasme que inflama el cor meu;
i estenguen joiosos per viles i pobles
l'amor de la terra, la glòria de Deu.

Així el vell parlava
mig sego i mig sort;
el net repicava
plorant sens conhort,
De prompte llançava
un crit agre i fort:
l'avi abraçava,
iii estava ja mort!!.

Recollit per: Francesc Miquel Vicedo

les postisses

Les postisses. Què poc se n'ha parlat d'elles!. Les modestes postisses tenen un protagonisme indiscutible en les nostres manifestacions folklòriques. És impensable una "dansà" sense postisses, o un fandango, jota, bolero, seguidilles, vetllatori, folies, nanos, ... Les postisses donen eixe sabor mediterrani a la dansa per a identificar-la com a nostra, tot i servint d'ornamentació i recolzament rítmic, el qual fa que els balladors evolucionen tots alhora, gràcies a la referència dels repics.

I ara va la pregunta: tenim unes postisses autòctones, unes postisses que pugem dir NOSTRES, diferenciades de les que gasten els aragonesos, murcians o andalusos?

La resposta és si, les tenim, les postisses de la Font de la Figuera, Xàtiva i Morella. Vaig a parlar-ne, només, de les fabricades al primer dels tres municipis al·ludits: La Font de la Figuera.

Aquest municipi de la Costera, envoltat de comarques (Vall d'Albaida, Alt Vinalopó, Canal de Navarrés i La Manxa), com una illa, manté, malgrat tot, un model propi de postisses que va passant de generacions en generacions des de fa uns dos-cents anys, i que li dona un so particular a la seua "dansà", de la qual es senten orgullosos.

Hi ha dades concretes de que fa més de cent trenta anys, un personatge molt estimat per la societat balladora del poble, el tio Guerra, fuster de professió, ja fabricava unes postisses com les actuals, segons un disseny tramés, segurament, per son pare, i que D. Fernando Belda Tormo ha fet aplegar als nostres dies. Si bé la figura del tio Guerra és important des del punt de vista històric, també ho és D. Fernando Belda per servir de pont entre els antics i els moderns artesans de postisses, i que gràcies a la seua preocupació ha fet possible que no es perda l'antic disseny.

Les postisses de la Font de la Figuera es caracteritzen perquè en les galteres (cos) tenen un nervi que sobreix en sentit vertical, partint des de les orelletes fins a la corba inferior. El vèrtex de les orelletes s'endinsa fins a una tercera part de l'altura total de les postisses, i per a que puguen ajustar-se al dit, es rebaixa la part superior de les orelletes, rematades lateralment de forma espectacular, donant-les un aspecte de bec corbat cap avall.

El tamany sol ser (depèn de l'artesa) de nou centímetres de llargària i sis d'amplària, i posant-les de perfil les dues galtes juntes miden 3'2 centímetres de grossor.

La fusta que s'utilitza per a la seua elaboració és la d'albercoquer, preferentment de la rel o de la part més exterior de la soca. Antigament s'utilitzava, també, la de ginjoler, i actualment les de granadillo i banús. La fusta s'havia de tallar en la minva de juny i deixar secar, al menys, quatre o cinc anys per a aconseguir el màxim de sonoritat.

Una vegada acabades no s'envernissen, s'untan amb oli llinós, o amb l'oli que resulta de fregir blat, i es procedeix a nugar-les amb el cordó, anomenat cordó de frare. Aquest es fa trenant quatre cintes de colors diferents, a gust del client. En total, tot el procés d'elaboració de les postisses artesanals dura vuit o deu hores. El preu no correspon al producte, són barates, i amb total seguretat que trobem al mercat postisses d'elaboració industrial molt més cares. Actualment existeixen a la Font de la Figuera quatre o cinc artesans. Però el que és ben cert és que si no haguera sigut per persones com el tio Guerra, D. Fernando Belda Tormo i els actuals artesans la "dansà" de la Font de la Figuera es faria amb el so de les postisses anomenades andalusos.

Així que, si us interessa el tema i desitgeu unes bones postisses artesanals i autòctones, ja sabeu: La Font de la Figuera.

Recollit per: Enric Alepuz Llopis

Colla de Dolçainers i Tabaleters

«EL TERRIÓS»

Apartat de Correus 209
Tels. 96 695 05 75 (Eliseu) - 96 537 68 11 (Pere)

03610 PETRER
(Alacant)

les carasses de Petrer

Són unes danses que es celebren a partir del segle XVII i foren portades a Petrer per famílies de la Foia, de Castalla i de Biar.

En l'actualitat eixen tots els diumenges i festius del mes d'Octubre posteriors al dia 7, dia de la Mare de Déu del Remei. L'espontaneïtat ha sigut el veritable protagonista de les carasses.

Per a donar l'avís que hi ha Carasses, a les dotze del migdia, sortint de la Plaça de Baix, els dolçainers fan una cercavila pel barri antic seguint el recorregut definit com a volta de les Carasses. A les quatre de la vesprada la festa s'inicia amb un altra cercavila, sempre pel mateix itinerari, a manera de recollida de les Carasses; els dolçainers i tabaleters fan l'arribada a la plaça envoltada de públic, i prenen lloc asseguts a la banda de l'Ajuntament i mirant cap a l'església que és per a on aniran aplegant les Carasses. Fins a les sis i mitja de la vesprada la dolçaina i el tabalet sonen sense parar interpretant la mateixa música. Algunes Carasses, les menys, quan són a la plaça intenten simular un pas de dansa, en la majoria dels casos amb poca gràcia i falta d'estil.

Les Carasses passen la vesprada fent voltes pel recorregut i ficant-se amb les persones que troben, gasten bromes, fan picardies, representen algun numeret i a vegades fan crítica; molts homes és disfressen de dona i al contrari també se'n donen casos. Sempre parlen amb la veu atiplada, i de tant en tant colpegen el públic amb un espolsador que és l'arma de guerra de la carassa. Es crea un joc de mentides, insinuacions, secrets, entre les Carasses i el públic en què la carassa no ha de ser reconeguda. Hi ha alguns que ixen al principi de paisans, i al cap d'una estona fent-se el sords es separen dels amics i acompanyants i es disfressen. D'altres fan la cosa contrària; ixen, gasten bromes i picardies i ràpidament tornen a la casa a fugir-se els draps i la màscara.

Quan arriba l'hora els dolçainers i els tabaleters anuncien l'acabament de la festa: inicien l'última cercavila i les Carasses que queden pel recorregut els acompanyen fins a la Plaça de Baix, on es fa l'última tocada amb ritme més ràpid i... ja s'acabat. Després la gent es reuneix als bars, al passeig de les escoles, etc, i surten els comentaris i les anècdotes que han sorgit durant el dia.

la INES TA BLE

dolçaina i tabal

Distribució i contacte amb
LA INESTABLE
Hipòlit: 96 650 00 14
Vicent: 689 613 616
Blay: 629 636 614
lainestable@ctv.es

estudiant la dolçaina

estudiant la dolçaina

tocates i estudis
a 2 veus

XAVIER
RICHART

estudiant la dolçaina

MÚSICA ANTIGA I BARROCA

GRAU MITJÀ

XAVIER
RICHART

estudiant la dolçaina

MÚSICA ANTIGA I BARROCA

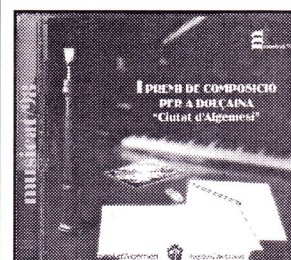
GRAU SUPERIOR

XAVIER
RICHART

I PREMI CONCURS PER A DOLÇAINA "CIUTAT D'ALGEMES"

AJUNTAMENT D'ALGEMESI
MÚSICA ANTIGA I BARROCA

Dansa de les Carasses

Dansà

Petrer

Arrj. Eliseu García i Ripoll

Dolçaina **Tornada**

Tabalet

1a. vegada 2a. vegada

1er. Tema

Tabalet

2on Tema

Tabalet

Tabalet

Dansa de les Carasses

3er. Tema

102

108

114

120

4rt. Tema ritme vals

126

132

138

144

150

Tabalet

Allegro

Tabalet amb ritme de Dansa

5è. Tema

156

162

168

174

180

Ritme de Tabalet

3/8

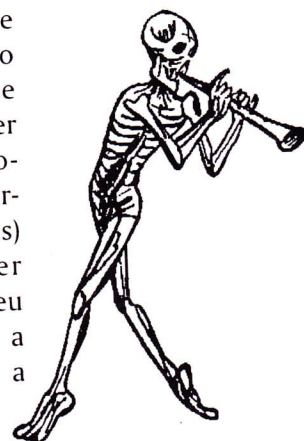
8

simile

Carcaixent

De nou, salutacions, companys. Ahí va la segona tanda de partitures de ball de pals i planxes de Carcaixent (en total són vuit), continuaran semblant a algunes peces de bastonets de diferents llocs, però ja sabeu com és acò de la música tradicional.

Aprofite per a dir-vos que l'arxiu continua obert al no res que esteu enviant, i que al remat, els que estem per la llavor, farem la ferma promesa de no publicar cap partitura més si algú (un o dos) més no col·labora. Per qualsevol aclariment podeu continuar telefonant a Domènec (o començar a telefonar). Gràcieeees.

4

1

6

11

al finis fins fi

5

1

8

6

1

6

Hem fet 10 anys

No sense cap esforç, 10 anys són molts, més, si ens és poc possible recollir sota un suport físic, un full blanc, tot un cúmul d'experiències i vivències; unes bones, altres no tant, de tot un grup de gent. Amb l'única finalitat de transmetre, sense voler fer lliçó ni exemple, sols testimoni de la nostra evolució, amb clau d'humor, ens obrim a vosaltres, dolçainers, us oferim una sèrie de deu reflexions, una per cada un dels anys que portem al món de la música, com a un decàleg: Als déu manaments divins" dels dolçainers de A La Degollà d'Alcoi".

A UN - DELS ORÍGENS

En el sí d'un número tant petit, un esclat d'improvisació cardíaca. Amb quatre o cinc dolçaines de fusta d'arbre?, un manuscrit amb una transcripció complicadíssima de la digitació aconseguim balbucejar, com un nadó, les primeres paraules al món de la música. Notes, si així podem dir, soltes, com cant d'ànecs bojós. Sense massa idea, sense partitura ni faristol, per art com a de màgia, al cap de poc dies les queixes i els gemecs, amb gran sorpresa per a tots, venen a endevinar més enllà de la raó, algo semblant a una tonaeta popular coneguda (gràcies a déu). Ja sabem tocar!! Ja tenim repertori!! Senyores, senyors, per a tots vostès ... A El Maseret !!.

Si aquell pobre Maseret dels nostres avantpassats haguera pogut alçar el cap, d'altra cosa tendriem ara que contar-vos.

A DOS - DEL MÓN MODERN I L'ANTIC, FINS I TOT

Al món de la música el número dos es fa mol d'entendre. Amb el dos definim ritmes binaris; dos. El dos per quatre (vuit), dos negres per compàs, açò ho farem a dues veus. Dos.

Dos timbals, dues baquetes (posam dos cafès i dos xupitos de white-label). Dos hemisferis té el món. Dos. Fins i tot del que més m'agrada en aquest món, la meua dona en té dos. Dos. L'ésser humà necessita una parella per a prolongar l'espècie

A TRES - A TRES HOJITAS MADRE TIENE EL ARBOLÉ ...

El tres és el número que no diu massa coses, tot i que a l'hora de fer música, tots diuen allò de ... (un, dos i ... tres!).

A tres per quatre (ritme de valset), joia, festa, ball ... passen els anys.

A QUATRE - DE LA DOLÇAINA I EL DOLÇAINER

Quatre característiques de la dolçaina.

1.- Instrument propi i tradicional, reduït i potent, especial i sempre a punt.

2.- Penetrant, sonora i canora, amb una tessitura molt particular que la fa única.

3.- Ràpida quan cal, amorosa en altres ocasions, suau o estrident. Forta com la matèria que està feta.

4.- Ha estat i està al costat de la gent, del poble. Ens acompanya en les grans concentracions. Ha defensat i defensa la cultura i costums del nostre país.

A CINC - DEL PAISSATGE DEL NOSTRE PAÍS

Llarg espais plens, boscos de pi blanc i carrasques, romeret i timó de la Mariola, la gegantesa dels pics d'Aitana, Montcabrer, la majestuositat de la Font Roja, línies trencades al barranc del Sinc, goles i penya-segats al barranc de la Batalla. Enmig de tot açò, un forat on un grapat d'alcoians bullen en una olla de saviesa, esperança i il·lusions; adobat tot el brou amb ganes de viure el futur, de deixar un clar pervindre al homens que vindran després

sense deixar de respectar als que ens han deixat el que tenim al nostre abast.

A SIS - REAFIRMACIÓ PER A CONTINUAR

Sis. Mitja dotzena. D'ous. No sabem si som prous els que hem posat per arribar fins on es trobem. No creem que açò siga qüestió d'ous. És qüestió de creure en el que es fa, sense demanar massa. No podem demanar tant. Sols tenim dret de demanar als demés el que nosaltres estaríem disposats a posar per ells. Però, de tota manera, per ous que no falten, al menys mitja dotzena d'ells.

A SET - LA MAGIA

El set és el número màgic. A tot arreu del planeta i a altes cultures, civilitzacions i religions, el set ocupa un lloc de misteri.

- Set dies de la setmana.

- Set genets magnífics.

- Set pecats capitals.

- Set són les virtuts (en compensació).

- Set ciris encenen els jueus per a celebrar el sabat.

- Set vegades ens hauria de tocar la bono-loto.

- Set vegades hauràs d'assajar les peces per a que sonen mig bé (o més)

- Set.

"VUIT" - COM L'AIGUA

Ja tenia jo ganes de que arribara el número vuit . La meua iaia sempre en deia ... "Santiaguet , vas més guapo que un vuit". En altres llocs de la geografia canvien la "guapura per la xuleria". Tampoc és el cas. Això que amb la vuitena part del vuit tenim a la famosa octava que tants desvetllaments ens fa patir a les nits d'assaig. Ah!!, per si no ho sabeu una "octava" és, segons el diccionari el so més perfecte i senzill en consonància amb altres situats a una distancia de vuit altres sons diatònics o dotze cromàtics. Més fàcil: sèrie diatònica de set tons que fan una escala més la repetició d'aquest primer. Més clar? ... l'aigua.

"NOU" - LA VENJANÇA SERÀ TERIBLE

Nou, número molt crític i difícil de definir . Al diccionari de la Reial Acadèmia de les Llengües catalanes jo posaria: "Diguem del número de dits que necessita un dolçainer per a tapar tots els forats d'un fotut instrument anomenat dolçaina."

L'altre pots utilitzar-lo per a furgar-te el nas o per demanar al mestre permís per a "menores". Per a "mayores" fan falta dos dits, es a dir, que per a tocar la dolçaina, el "susodicho" instrumentista deu eixir de sa casa amb tot ben fet.

"DEU" - ACOMIADAMENT

El número deu, exponent de l'expressió màxima de la qualificació de tota faena ben fet. El "sumum" de la perfecció. Nosaltres en el nostre 10 aniversari no anem a fer qualificacions (falsa modèstia), sols volem contar amb tots els membres del nostre grup i amb tots vosaltres per aconseguir que d'aquí a deu anys més tingam l'avinentesa de tornar a celebrar un bon aniversari, el número 20, amb tots els que avui som i estem amb el mateix bon humor que avui i amb la gratitud de la que us hem fet extensió.

SANTI VALOR

(El que hi ha que tindre per a escriure açò)

"LA DEGOLLÀ" - ALCOI

premi de composició a Muro

El darrer 1 d'abril del 2000 es van donar a conèixer els guanyadors del "1º PREMI DE COMPOSICIÓ PER A DOLÇAINES I PERCUSIÓ POBLE DE MURO " que organitza el grup "LA XAFIGÀ". El jurat format per les següents persones:

President.-

M.I. alcalde de la vila de Muro
En Rafael Climent Gonzàlez

Vice-president.-

Regidor de cultura
En José Pascual Jordá

Secretari.-

En Francesc Xavier Perona

Vocal.-

President de La Xafigà
En Francesc Miquel Vicedo Pérez

Vocals tècnics.:

En José Rafael Pascual Vilaplana
En Norman Milanés Moreno
En Xavier Richart Peris
En Rafael Faus Uris
En Hipòlit Agulló Ferràndiz

Decideix, després de diverses consideracions i per unanimitat, repartir els premis de la següent manera:

En música per a concert:

Primer premi.-

Lema "Estramp" amb el mateix títol de Arnau Bataller Carreño d'Alzira

Segon premi.-

Lema "Moma" amb el títol Impressions al voltant de la Moma d'Angel Lluís Ferrando Morales d'Alcoi.

Mencions d'honor.-

Lema "Rebombori" amb el mateix títol de Josep Vte. Egea Insa de Cocentaina.

Lema "R.C." amb el títol Rosa Carmina d'Antonio de la Asunción Andrés de València.

En música per a carrer:

Primer premi.-

Lema "Cridanera" amb el títol Panets de Bruixa d'Antoni Lloret Noguerols de la Vila Joiosa.

Tots aquests premis seran lliurats el proper dia 12 d'octubre en un Concert Extraordinari que realitzarà la Xafigà en la Sala Polivalent de Muro i on seran interpretades les cinc anteriors peces al·ludides.

Esperem que tot el món de la dolçaina pugui gaudir de aquestes composicions en el referit concert.

Una abraçada.

La Xafigà

la xafigà

C/ Estació, s/n
Tel. 96 651 69 01
03830 MURO

la veu del poble

La dolçaina és l'instrument més característic de la immensa cultura musical valenciana. Tan valuós com ignorat al llarg dels anys: als apassionats d'aquest instrument els dol l'escassetat de partitures i estudis teòrics, els anys d'oblit. Un dels pioners en l'investigació de la dolçaina fou el mestre Xavier Richart, qui va obrir un camí que altres decidiren seguir: estudis i mètodes pedagògics que iniciaren una veritable "revolució musical" del nostre instrument.

Vicent Ferragut, director de la Mostra de Música i Dansa Tradicionals d'Algemesí (Musicat), conscient d'aquesta situació gairebé precària, va decidir fa tres anys que el festival algemesinenc també seria una plataforma per a assolir el reconeixement institucional i la dignitat que la dolçaina mereix.

Així nasqué el Premi de Composició per a Dolçaina Ciutat d'Algemesí, com a incentiu per a que es pensara i s'escrivira música específica per a dolçaina i acompanyament de percussió. En aquella primera convocatòria guanyà Arnau Bataller, amb la peça Dolç-eina. Després vingueren les interpretacions en directe, l'enregistrament d'un primer compacte i la publicació de les partitures. Musicalment, tampoc hi ha res tan valencià com les bandes. Així, la segona edició dels Ciutat d'Algemesí es consagrà a composicions per a dolçaina i banda. Fa ben poc finalitzà l'enregistrament de les composicions guardonades, entre elles el primer premi Abstraccions Eufòniques, de Francisco Zacarés.

Enguany s'ha représ l'embranchida inicial: peces per a dues o tres dolçaines amb acompanyament de percussió.

Aquesta convocatòria de l'any 2000 s'ha saldat amb un primer premi desert i un segon premi ex aequo per a Interlúdic d'Arnau Bataller i Exurga et iduica (tres imatges d'un auto de fe) d'Angel Lluís Ferrando. Bancaixa ja s'ha ofert per a patrocinar l'enregistrament d'un nou compacte.

Són els primers passos per a que a tots els arxius musicals del món hi haja un lloc reservat per a l'instrument valencià per excel·lència; una trajectòria on ha sigut fonamental l'ajut del grup La Inestable i el patrocini de l'Ajuntament d'Algemesí i Bancaixa. L'equip que duguem endavant Musicat seguirem treballant per tal que no es torne a oblidar aquest instrument tan avantguardista com tradicional. Perque la dolçaina és, també, la veu d'un poble.

David Alandete Ballester, gabinet de premsa
MUSICAT

ball de les vetes

Diuen que els balls de vetes sempre representen l'acció de teixir, però a Sueca, el ball es representava cada 7 i 8 de setembre, per homes vestits de blanc i amb faldons, amb una trena feta de vetes de colors al cap, i una espècie de banda que travessava de muscle a cintura, també feta de veta de color.

La veritat és que li veig poca representació guerrera al ball, no obstant, i sempre segons el estesos, si que ho és.

Actualment sol ser ballada per xiquetes o grups de xiquetes i xiquets, vestits amb allò que alguns anomenen vestits de valencians, és a dir amb saragüells ells i faldars i pintes elles.

Hi ha molts llocs on és interpretat i evidentment de distintes maneres i duracions, però sempre conegut com les vetes de Sueca des del ritme trepidant a 6/8 fins al pausat valsejat que es fa al meu poble. En vers la gran varietat de balls amb vetes que hi ha (carxofes, magranes,...) estes són sense pal, és a dir, que els seus balladors i balladores actualment formen dues tires paral·leles al començament i final, i no en cercle com els que es fan amb les vetes subjectes d'un pal.

Salvador Lamolda i Martín "Mondu"

BALL DE LES VETES (Sueca)

Dolçaina

1 A *Ad Libitum* B C *Valsejat*

dolc. 11

dolc. 21 D

(c) Salvador Lamolda i Martín - 2000

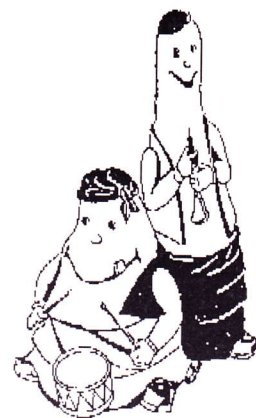
Interpretació a Sueca quan es balla el 8 de setembre:

A i B són lentes i libitum, C i D són a ritme de vals

A+B+C+D / A+B+C+D / A+A+B+C+D

A+B+C+D / A+B+C (tantes vegades com calga)+D/A

L'encreuat

	1	2	3	4	5	6
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						

Verticals: 1.Els seu ritme és de tres per quatre. Prefix que indica dos.2.Nota musical(del revés). Fica-la en joc (també del revés). 3. Ve de la 1 horitzontal. 4.Vocal que pot ser oberta o tancada. Antigament es pensava que no es podia dividir. 5.Més d'un. Consonant utilitzada com a incògnita exponencial. Pertany al Flabiol. 6. El seu símbol químic és Au. El que s'ha de tenir per no reconèixer els estudis de Dolçaina. (Solucions al proper número)

Sopa de lletres

P	R	O	G	R	A	M	A	T	I
R	E	L	U	R	Z	A	A	E	N
O	F	O	T	I	E	M	R	A	S
F	A	R	I	S	T	O	L	S	T
E	M	E	T	O	D	E	S	I	R
S	I	M	I	A	O	T	O	L	U
S	G	S	N	L	L	E	D	A	M
O	O	I	T	S	E	T	I	M	E
R	F	T	A	U	B	O	B	U	N
A	L	U	M	N	A	T	R	A	T

Busca set paraules relacionades amb una escola de música tradicional (solucions al proper número)

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms

Adreça nº

Codi postal Població

Vull subscriurem a la revista FARISTOL per dos números per un cost de 1000 pts., amb la següent forma de pagament:

Gir postal nº

Domiciliació bancària al següent compte

[illegible]

Signatura:

tauler

A l'octubre està prevista la distribució del CD I premi de composició per a dolçaina i banda Ciutat d'Algemesí. El seu contingut són les 4 obres guanyadores de l'any 1999. Els intèrprets són, Dolçainer solista Xavier Richart amb les bandes de Paiporta, Guadassuar, Algemesí i Xàtiva. Edita "MUSICAT". Ajuntament d'Algemesí.

Sonadors de la Guaita estaran el 24 de novembre a L'Alcudia

La Inestable estarà el 12 de novembre a Xeraco i el 18 a Algemesí.

L'adreça electrònica de la federació és: fedvaldoltab@ctv.es

A l'octubre està prevista la distribució del nou llibre de Xavier Richart "Estudiant la dolçaina. Obres per a colla". Es tracta d'una recopilació de més de 40 toques per a dolçaina classificades en cercaviles i dianes, processons, ball i concert. També inclueix les partitures de tabalet i percussió d'algunes de les obres i una col·lecció de propostes rítmiques dels ritmes més utilitzats.

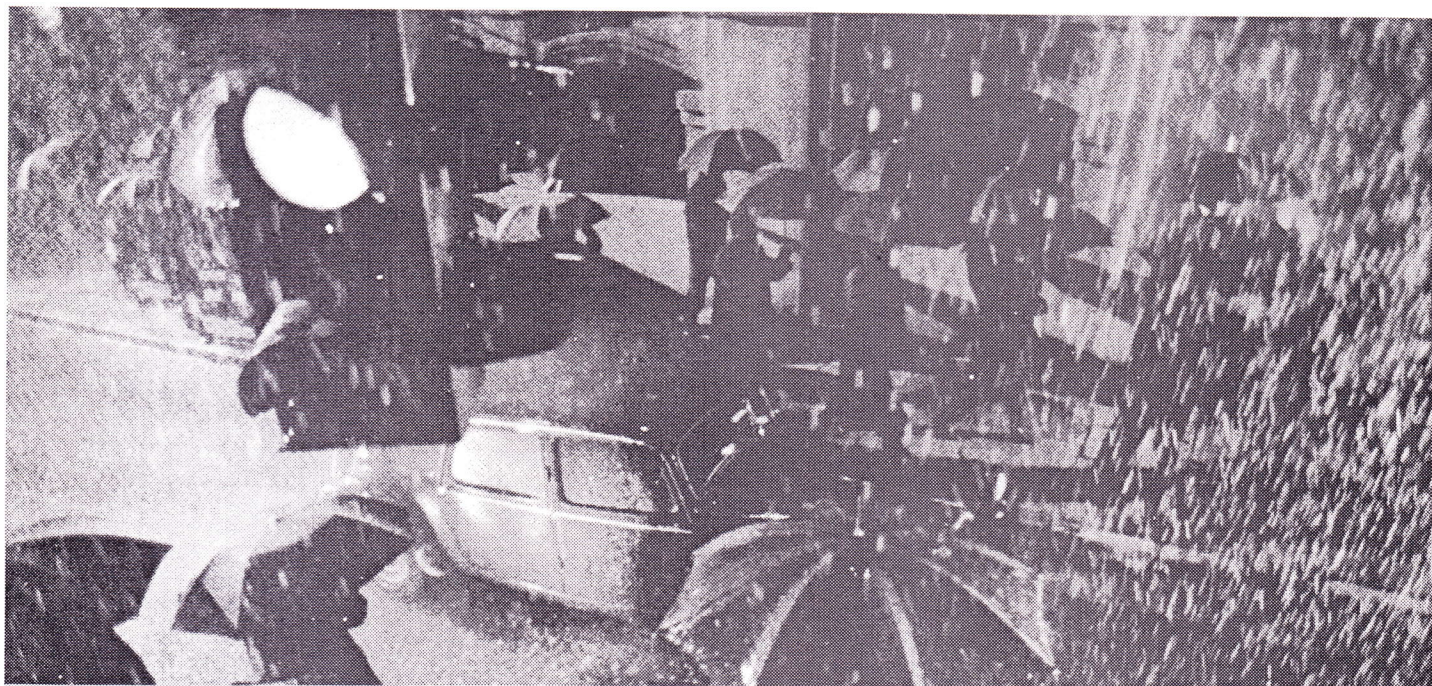
Tabalaina estarà el 8 de desembre a El Perelló.

Lluís Miquel, Paco Muñoz i Juli Mira estaran l'onze de novembre a Novetlè.

Si voleu tenir la possibilitat d'aparèixer al TAULER, feu-nos arribar la informació i col·laboreu amb FARISTOL

Ens arriba la informació que a Castelló de la Ribera estarà Al Tall el 9 de desembre

**No somos fríos.
No somos grises.
No somos distantes.**

**Somos como tú.
Del Mediterráneo.**

Hay algo especial en el carácter mediterráneo. Un espíritu creativo y emprendedor que todos compartimos. Por eso en la Caja del Mediterráneo nos entendemos y sabemos hacer negocios contigo. Ahora, aún más cerca de ti. Con más de 740 oficinas con una filosofía moderna e innovadora avalada por más de 120 años de experiencia. Y con una clara vocación de realización de obras sociales en beneficio de todos.

